



MANO
GYVENIMAS
ŠALIA

Huntley Fitzpatrick

Alma littera

Pirmas skyrius

Su Garetais bendrauti buvo uždrausta nuo pat pradžių.

Tačiau jie ypatingi ne todėl.

Tą dieną, prieš dešimt metų, kai buvome kieme, prie gretimo namo malksnomis dengtu stogu su žemais šlaitais privažiavo senutėlaitis jų sedanas, sekdamas paskui dengtą sunkvežimį su baldais.

– Vaje, – atsiduso mama iš nevilties nuleisdama rankas. – Aš tikėjau si, kad šito išvengsime.

– Ko šito? – šuktelėjo mano vyresnioji sesuo nuo įvažos į mūsų kiemą.

Ji buvo aštuonerių ir jai jau buvo nusibodusi tos dienos užduotis – gėlyne priešais namą pasodinti žonkilinių narcizų svogūnėlius. Nieko nelaukdama ji nutipeno prie statinių tvoros, kuri skyrė mūsų namą nuo kaimynų, ir pasistiebė ant pirštų galiukų, kad galėtų pamatyti atvykėlius. Aš prisiplojau veidu prie skersinių ir apstulbusi vėpsojau, kaip iš sedano pabiro tėvai ir penki vaikai tarsi iš klounų automobilio cirke.

– Kaip tik šito, – mostelėjo mama kastuvėliu į automobilį kita ranka sukdamą savo sidabriškai gelsvus plaukus į kuodelį. – Kiekvienoj apylinkėj būna po vieną tokią šeimą. Jie niekada nenusipjauna žolės. Po visą kiemą išmėto žaislus. Niekada nepasisodina gėlių arba pasisodina, bet neprižiūri. Netvarkinga šeima, per kurią nukrinta nekilnojamojo turto vertė. Štai jie. Kaimynystėje. Samanta, svogūnėlį sodini aukštyn kojom.

Aš apverčiau svogūnėlį keliais įsiremdama į žemę, kad būčiau kuo arčiau tvoros, ir nė akimirkos nenuleidau akių nuo tėvo, kuris lengvu judesiu nuo automobilio sėdynės pakėlė kūdikį, o jam ant nugaros užsiropštė garbanotas dvimetis.

– Jie atrodo malonūs, – tariau aš.

Pamenu, kad po to stojo tyla ir aš pakėliau akis į mamą.

Ji purtė galvą nutaisiusi keistą išraišką.

– Samanta, čia svarbu ne tai, ar jie malonūs. Tau jau septyneri. Tu privalai suprasti, kas yra svarbiausia. Penki vaikai. Dieve šventas. Visai kaip jūsų tėvo šeimoje. Beprotybė. – Užvertusi akis į dangų ji vėl papurtė galvą.

Aš pasislinkau arčiau Treisės ir nagu nuo tvoros nukrapščiaiu balūtų dažų atplaišėlę. Sesuo metė į mane tą patį įspėjamą žvilgsnį, kaip ir tuomet, kai ji žiūrėdavo televizorių, o aš prieidavau ko nors paklausti.

– Koks jis gražus, – tarė ji ir prisimerkusi toliau spoksojo pro tvorą. Aš pamačiau iš automobilio galo išsirangiusį vyresnį berniuką su beisbolo pirštine rankoje, siekiantį kartono dėžės su sporto reikmenimis.

Jau tada Treisė mėgdavo prieštarauti pamiršdama, kaip mamai sunku mus auginti vienai. Tėtis išėjo net neatsisveikinęs, palikdamas kupiną nevilties mamą su metukų kūdikiu ir į pasaulį besiruošiančiu ateiti kitu, bet, laimė, su palikimu, gautu iš jos tėvų.

Po kurio laiko paaiškėjo, kad mūsų naujieji kaimynai Garetai buvo lygiai tokie, kaip mama ir spėjo. Veją geriausiu atveju nusipjaudavo kartkartėmis. Jų kalėdinės lemputės kybodavo iki Velykų.

Jų kiemas buvo tikras kratynys: jame buvo baseinas, batutas, sūpuoklės ir laipynė. Retkarčiais ponia Garet pasodindavo ko nors sezoninio, chrizantemų rugsėjį ar sprigių birželį, bet gėlės nugeibdavo ir sunykdavo, nes ji turėjo svarbesnių darbų – prižiūrėti savo penkis vaikus. Po kurio laiko jų jau buvo aštuoni. Visi gimę maždaug kas treji metai.

– Kai jie sulaukia dvidešimt dviejų mėnesių, – nugirdau vieną dieną parduotuvėje ponią Garet aiškinančią poniai Meison, pastebėjusiai jos augantį pilvuką, – man pasidaro neramu. Jie jau išauga iš kūdikystės, o aš taip myliu kūdikius.

Ponia Meison kilstelėjo antakius ir nusišypsojo, paskui sučiaupusi lūpas nusigrėžė ir suglumusi papurtė galvą.

Tačiau ponia Garet, regis, nekreipė į tai dėmesio, atrodė rami ir patenkinta savo chaotiška šeimynėle. Kai man sukako septyniolika, jų buvo penki berniukai ir trys mergaitės.

Džoelis, Alisa, Džeisas, Endė, Dafas, Haris, Džordžas ir Petsė.



Per tuos dešimt metų, kai Garetai gyveno šalia mūsų, turbūt nebuvo nė karto, kad mama, pažvelgusi pro šoninius mūsų namo langus, irzliai neatsidustų. Ant batuto per daug vaikų. Ant vejų suversti dviračiai. Prie pašto dėžutės vėl pririštas ir vėjyje šoka rausvas ar žydras balionas. Triukšmingas krepšinis. Visu garsu įjungta muzika, o Alisa su draugais kaitinasi saulėje. Vyresnieji berniukai plauna automobilius ir laistosi iš žarnų. O jei ne, tai ponias Garet ramiai sau maitina krūtimi ant priekinių laiptelių arba sėdi ten pat ponui Garetui ant kelių ir nesijaudina, kad visi mato.

– Tai nepaduru, – sakydavo mama stebėdama.

– Jie įstatymų nepažeidžia, – visuomet atremdavo Treisė, būsimoji teisininkė, atmesdama atgal platininės spalvos plaukus. Ji atsistodavo šalia mamos ir sekdamas Garetus pro didįjį šoninį virtuvės langą. – Teismas leidžia maitinti krūtimi kur tik nori. O jos namų laiptai iš tiesų yra visiškai teisėta vieta.

– Bet kam? Kam to reikia, jeigu yra buteliukai ir mišinukai? O jeigu jau taip būtina, juk galima ir viduje.

– Mama, ji tuo pat metu prižiūri kitus vaikus. Ji kitaip negali, – kartais įsiterpdavau ir aš pritardama Treisei.

Mama atsidusdavo, papurtydavo galvą ir iš sandėliuko išsitraukdavo dulkių siurblių lyg kokius raminamuosius vaistus. Man vaikystės lopšinė – tai užiantis mamos dulkių siurblys, kuris ant smėlinės spalvos svetainės kilimo palikdavo tobulai simetriškas linijas. Rodos, kad jai linijos buvo tokios svarbios, esminės, jog ji įsijungdavo siurblių, kai mudvi su Treise pusryčiaudavome, ir po to iš lėto sekdamas paskui mus, kol užsivilkdavome paltukus ir užsidėdavome kuprines. Tada atsitraukusi panaikindavo mūsų pėdsakus, paskui savo pačios, ir pagaliau mes visos atsidurdavome lauke. Galiausiai ji rūpestingai atremdavo siurblių į vieną iš mūsų prieangio kolonų ir įsitempdavo jį atgal į namus, kai vakare sugrįždavo iš darbo.

Iš pat pradžių buvo aišku, kad *su Garetais žaisti negalima*. Nunešusi privalomą lazaniją „sveiki atvykę į mūsų gatvę“, mama kaip įmanydama stengdavosi būti kuo nedraugiškesnė. Į ponios Garet pasisveikinimo šypsenas ji atsakydavo išdidžiu linktelėjimu. Pono Garetą pasiūly-

mus nupjauti veją, sugrėbti lapus ar nukasti sniegą ji atmesdavo atžariu: „Mums viską padaro firma, bet dėkui už pasiūlymą.“

Galiausiai Garetai liovėsi siūlėsi.

Nors jie gyveno gretimame name ir man laistant mamos gėles pro šalį dviračiu pravažiudavo vienas iš vaikų, jų išvengti buvo nesunku. Jų vaikai lankė vietines valstybines mokyklas. Mudvi su Treise ėjome į Hodžsą, vienintelę mūsų nediduko Konektikuto valstijos miestelio privačią mokyklą.

Vieno dalyko mama nežinojo (ir būtų griežtai sudraudusi), kad aš stebėjau Garetus. Nuolatos.

Už mano kambario lango yra nedidelė stogo plokštuma, apjuosta miniatiūrine tvorele. Ne balkonėlis, o labiau palangė. Ji yra tarp dviejų išsikišusių stogo šlaitų, kurie užstoja ją nuo gatvės ir kiemo pusės, o nuo jos matyti dešinioji Garetų namo pusė. Dar prieš jiems atsikraustant, aš čia sėdėdavau ir mąstydavau. O vėliau svajodavau.

Kai ateidavo laikas miegoti, aš išsiropšdavau laukan paspoksoti pro šviečiančius langus ir pasižiūrėti, kaip ponija Garet, šalia ant stalo pasisodinusi vieną iš savo mažylių, plauna indus. Arba kaip svetainėje su vyresniaisiais berniukais ponas Garetas eina imtynių. Arba kaip užsidedus šviesai, kur tikriausiai miegodavo kūdikis, ponas Garetas ar ponija Garet žingsniuoja pirmyn ir atgal ir trina sau juosmenį. Tai buvo lyg žiūrint nebylų kiną, visiškai nepanašų į mano gyvenimą.

Bėgant metams aš įsidrąsinau. Kartais stebėdavau dienos metu, po mokyklos, susigūžusi ir atsišliejusi į šiurkštų kraigą, bandydama susigaudyti, kuris Garetas atsiliepia į vardą, išgirstą šaukiant pro tinklelio duris. Tai nebuvo paprasta, nes jie visi buvo rusvų garbanotų plaukų, įdegę ir tvirtu sudėjimo, tarsi kokios atskira gentis.

Lengviausia buvo atpažinti Džoelį – jis buvo vyriausias ir sportiškiausias. Jo nuotrauka dažnai puikuodavosi vietiniuose laikraščiuose dėl įvairių sportinių pasiekimų – aš buvau įsiminus jo nespaltotą atvaizdą. Alisa, antroji pagal amžių, dažėsi plaukus keisčiausiomis spalvomis ir dėvėjo drabužius, kurie nelikdavo nepastebėti ponios Garet, taigi aš įsidėmėjau

ir ją. Džordžas ir Petsė buvo patys mažiausi. Vidurinieji berniukai: Džeisas, Dafas ir Haris... Aš jų neskyriau. Buvau tikra, kad Džeisas vyriausias iš trijų, bet ar jis ir aukščiausias? Dafas turėjo būti protingiukas, kuris varžėsi šachmatų turnyruose ir protų mūšiuose, bet nenešiojo akinių ir neturėjo jokių kitų akivaizdžių žiniuko požymių. Haris nuolatos pakliūdavo į bėdą – jį vis lydėdavo „Hari! Kodėl taip padarei?“ O vidurinėsios mergaitės Endės, regis, amžiais visi pasigėdavo, nes, kai ateidavo pietų metas ar šeimyna kur nors važiuodavo, jos vardą šaukdavo ilgiausiai:

– Ennnnnnnnnndeeeeeeeeee!

Iš savo slėptuvės apžvelgdavau kiemą mėgindama surasti Endę, sužinoti, ką vėl iškrėtė Haris, arba pamatyti ekstravagantiškus Alisos apdarus. Garetai buvo mano pasaka prieš miegą, kai dar nė nenumaniau, jog pati vieną dieną tapsiu tos pasakos veikėja.

Antras skyrius

Pirmąjį tvankų birželio vakarą aš leipstu namuose viena, stengiuosi džiaugtis ramybe, tačiau šmirinėjau po kambarius ir negaliu nurimti.

Treisė išėjo į pasimatymą su Flipu, nauju šviesiaplaukiu tenisininku iš nesibaigiančios jos draugužių plejados. Aš negaliu prisiskambinti savo geriausiai draugei Nenei, kurią nusigvelbė jos bičiulis Danielius, nes aną savaitę jis baigė mokyklą. Televizorius nerodo nieko įdomaus, į miestą eiti nenoriu. Truputį pasėdėjau verandoje, bet per atoslūgį oras pritvinęs drėgmės ir atsiduoda dumbliu, kurio kvapą nuo upės atneša vėjelis.

Taigi aš sėdžiu mūsų skliautuotoje svetainėje, kramsnoju ledo gabalėlių, likusių išgėrus selterį, ir vartau Treisės madų žurnalus. Staiga išgirstu šaižų pratisą skambutį. Jis nesiliauja, ir sunerimusi apsidairau bandydama atspėti, kas tai galėtų būti. Džiovintuvas? Dūmų detektorius? Pagaliau suvokių, kad tai durų skambutis, kuris vis skamba ir niekaip nenuityla. Aš nuskubu atidaryti durų tikėdamasi pamatyti – atsidūstu – vieną iš Treisės buvusių kavalierių, po nesuskaičiuojamų braškinių kokteilių užmiesčio klube sumaniusių ją susigrąžinti.

Bet pamatau prie durų skambučio prisispaudusią mamą, kurią aistringai bučiuoja kažkoks tipas. Kai plačiai atveriu duris, jie susvirduliuoja, tada jis ranka įsiremia į staktą ir bučiuoja ją toliau. O aš stoviu sutrikusi, sunėrusi rankas, slegiančiame ore vos pastebimai plevena mano ploni naktiniai marškiniai. Mane apgaubia vasaros garsai. Bangų pliuškenimas tolumoje; gatve atriaujantis motociklas; sedulos medžiuose šnarantis vėjas. Nė vienas šių garsų, net mano pasirodymas nesustabdo nei mamos, nei to vyruko. Net kai drioksteli į Garetų kiemą įsukusio motociklo variklio cilindras, kas paprastai varo mamą iš proto.

Pagaliau jie pritrūksta oro ir mama nejaukiai susijuokdama atsigręžia.

– Samanta, Dieve! Kaip tu mane išgąsdinai.

Ji sutrikusi, jos balsas aukštas kaip mergaitės. Ne tas valdingas „bus taip, o ne kitaip“ tonas, koku ji paprastai kalba namuose, ir ne medaus ir plieno, kokį ji nutaiso darbe.

Prieš penketą metų mama įsitraukė į politiką. Iš pradžių mudvi su Treise į tai rimtai nežiūrėjome – mes net neprisiminėme mamos balsuojančios. Tačiau kartą ji grįžo namo iš mitingo visa įkaitusi ir pasiryžusi tapti valstijos senatore. Ji iškėlė savo kandidatūrą, laimėjo, ir mūsų gyvenimas apsivertė aukštyn kojom.

Mes ja didžiavomės. Tikrai. Tačiau ji neberuošdavo mums pusryčių ir netikrindavo namų darbų, o išeidavo penktą ryto ir traukdavo į Hartfordą, „kol neprasisidėjo spūstys“. Iki vėlumos posėdžiaudavo komisijose ir specialiose sesijose. Savaitgaliais laiką skirdavo ne Treisės gimnastikos treniruotėms ar mano plaukimo pamokoms, o ruošdavosi būsimiems rinkimams, dalyvaudavo susirinkimuose ir vietiniuose renginiuose. Treisė darė viską, ką daro sunkūs paaugliai. Kvailiojo su narkotikais ir alkoholiu, vagiliavo parduotuvėse, miegojo su daugybe vaikinių. O aš perskaičiau kalnus knygų, mintyse tapau demokratė (mama buvo respublikonė) ir dar daugiau laiko leidau stebėdama Garetus.

Taigi šįvakar aš čia, priblokšta spoksau į netikėtą ir ilgai trunkantį VMD (viešą meilumo demonstravimą), kol galiausiai mama tą tipą paleidžia. Jis atsisuka į mane, ir aš aikteliu.

Kai vyras tave palieka, nėščią ir su kūdikiu, jo nuotraukos ant židinio nelaikai. Mes turime vos kelias tėčio nuotraukas, ir visos jos Treisės kambaryje. Visgi aš jį atpažįstu – jo žandikaulio linkį, duobutes skruostuose, spindinčius gelsvus kaip kviečiai plaukus ir plačius pečius. Šitas vyras turi visus šiuos bruožus.

– Tėti?

Svajingas ir apspangęs mamos veidas staiga persimaino, lyg būčiau nusikeikusi.

Vyrukas atsitraukia nuo mamos ir ištiesia man ranką. Jam įžengus į apšviestą svetainę, aš pamatau, kad jis daug jaunesnis, nei dabar turėtų būti mano tėtis.

– Sveika, brangute. Aš esu naujausias – taip pat ir energingiausias – tavo mamos rinkimų štabo narys.

Energingiausias? Tai jau tikrai.

Jis paspaudžia man ranką, bet aš neatsakau.

– Tai Klėjus Takeris, – pagarbiai taria mama, lyg tartų Vinsento van Gogo arba Abraomo Linkolno vardą. Ji priekaištaudama į mane pažvelgia, be jokios abejonės, dėl „tėčio“, bet greitai susitvardo. – Klėjus yra dirbęs nacionalinėse rinkimų kampanijose. Labai pasisekė, kad jis sutiko man pagelbėti.

Kokios jo pareigos? – svarstau jai kedenantis plaukus, ir tas judesys yra ne kas kita, o grynas koketavimas. *Mano mama?*

– Taigi, Klėjau, – suokia ji. – Juk sakiau tau, kad Samanta didelė mergaitė.

Aš nustembu. Mano ūgis metras šešiasdešimt. Su kulniukais. „Didelė mergaitė“ yra gerokai perdėta. Tada man paaiškėja. Ji turi omeny, kad suaugusi. Per daug suaugusi tokiai jaunai kaip ji.

– Klėjus didžiai nustebė sužinojęs, kad turiu paauglę dukrą. – Mama užsikiša už ausies sruogą, išslydusią sukedenus plaukus. – Jis sako, kad aš ir pati kaip paauglė.

Įdomu, ar ji jam minėjo Treisę, o gal ją pasiliks kitam kartui.

– Tu tokia pat graži kaip ir tavo mama, – sako jis man, – todėl dabar aš tuo tikiu. – Jis kalba su pietietišku akcentu, kuris man asocijuojasi su tirpstančiu ant sklindžio sviestu ir sūpuoklėmis verandoje.

Klėjus dairosi po svetainę.

– Koks nuostabus kambarys, – giria jis. – Tarsi kviestų vyrą prisėsti ir ištiesti kojas po ilgos, sunkios dienos.

Mama šypsosi laiminga. Ji didžiuojasi mūsų namais, dažnai atnaujina interjerą, vis ką nors padailindama jau ir taip tobulame name. Jis iš lėto sukiojasi po kambarį, tyrinėja ant akinamai baltų sienų sukabinčius milžiniškus paveikslus su kraštovaizdžiu, apžiūrinėja smėlio spalvos minkštasuolius, tokius pilvotus, kad vargiai galėtum ant jų atsėsti, bei didžiulius fotelius ir galiausiai įsitaiso viename iš jų priešais židinį. Aš

sukręsta. Dirستeliu į mamos veidą. Jos gerbėjai visuomet palydi ją tik iki durų. Tiesą sakant, į pasimatymus ji beveik nevaikšto.

Tačiau mama nesieltgia kaip įprastai: ji nežvilgteli į laikrodį ir nesako: „O Dieve, kaip vėlu“ ir mandagiai neišgrūda jo pro duris lauk. Užuoť tai padariusi, ji vėl sukikena kaip mergaitė, pasičiuopinėja perlo auskarą ir ištaria:

– Aš tuoj išvirsiu kavos.

Ji pasisuka eiti į virtuvę, bet, jai nespėjus žengti žingsnio, prie manęs prieina Klėjus Takeris ir ant peties uždeda ranką.

– Man atrodo, – sako jis, – kad tu esi iš tų mergaičių, kurios išverda kavos ir leidžia mamai pailsėti.

Mano veidas plyksteli raudoniu ir aš nesąmoningai atsitraukiu. Aš tikrai užplikau mamai arbatos, kai ji vėlai grįžta namo. Tai tarsi ritualas. Tačiau dar niekas niekada man nėra liepęs to daryti. Pamanau, kad ne taip nugirdau. Susipažinau su šiuo vyruku vos prieš porą akimirku. Kartu kaipmat imu graužtis, kaip nutinka mokykloje, kai būnu užmiršusi išspręsti papildomus matematikos uždavinius, kad gaučiau geresnį pažymį, ar kai nelankstytus švarius skalbinius sugrūdu į komodą. Stoviu, nežinodama, ką atsakyti, ir tyliu. Pagaliau linkteliu ir nupėdinu į virtuvę.

Skaičiuodama, kiek šaukštelių kavos beriu į kavinuką, klausausi iš svetainės atsklindančio murmėjimo ir juoko. Kas tas vyras? Ar Treisė jį pažįsta? Greičiausiai ne, jeigu jau aš esu suaugusi dukra. Be to, Treisė lydi Flipą į teniso varžybas nuo praėjusios savaitės, kai jiedu baigė mokyklą. Ne varžybų metu, kol mama darbe, jų kabrioletas stovi mūsų kieme su nuleistais sėdynių atlošais.

– Ar kava jau paruošta, mieloji? – sušunka mama. – Klėjui neprošal išgerti ko nors tonizuojančio. Jis nusidirbęs kaip šuo.

Kaip šuo? Išpilstau kavą į puodelius, pastatau juos ant padėklo, ištraukiu grietinėlę, cukrų, servetėles ir nužingsniuoju atgal į svetainę.

– Ačiū, mieloji, bet Klėjus geria iš didelio puodelio. Ar ne, Klėjau?

– Teisingai, – atsako jis plačiai šypsodamasis ir atkiša man puodelį. – Paties didžiausio, kokį tik turite, Samanta. Kofeinas – tai mano kuras. Mano silpnybė. – Jis mirkteli.

Grįžusi iš virtuvės antrą kartą təkšteliu priešais Klėjų puodelį. Mama sako:

– Tu pamilsi Samantą, Klėjau. Ji labai šauni mergaitė. Šiais metais ji pasirinko visus dalykus pažangiems moksleiviams. Gavo geriausius pažymius. Ji dirbo metraščio redkolegijoje, leido mokyklos laikraštį, dalyvavo plaukimo varžybose... Tikra žvaigždė ta mano dukra. – Mamos veidą nušviečia jos tikroji šypsena, toji, kuri siekia akis. Aš atsileidžiu.

– Kokia mama, tokia ir duktė, – sako Klėjus, mamos akys nuslysta atgal prie jo veido ir stačiai į jį įsisiurbia. Jie vogčiomis persimeta žvilgsniais, mama nueina ir atsėda ant jo fotelio ranktūrio. Akimirksnį aš suabejoju, ar vis dar esu kambaryje. Akivaizdu, kad man leidžiama eiti. Puiku. Esu išgelbėta nuo neabejotinos galimybės netekti savitvardos ir šliūkštelėti dar karštą Klėjaus kavą iš didelio puodelio jam ant kelių. Arba ką nors tikrai šalto ant mamos.

Atsiliepk, atsiliepk, maldauju telefono. Pagaliau ragelyje sukliksi. Tačiau išgirstu ne Nėnės, o Timo balsą.

– Meisonų namai, – atsiliepia jis. – Jeigu tu esi Danielius, žinok, kad Nėnė išėjo į pasimatymą su kitu. Jo galas didesnis.

– Aš ne Danielius, – atsakau jam. – Bet ar tikrai? Ar ji tikrai su kitu?

– Nagi, žinoma, ne. Nėnė? Jai pasisėkė, kad turi Danielių, mėšlas kaip liūdna.

– Kur ji?

– Kažkur netoliese, – paslaugiai aiškina Timas. – Aš esu savo kambaryje. Ar kada nors susimąstei, kam reikalingi plaukeliai ant kojų pirštų?

Timas gatavas. Kaip paprastai. Aš užsimerkiu.

– Ar dabar galiu su ja pasikalbėti?

Timas atsako, kad tuojau ją pakvies, bet po dešimties minučių aš vis dar laikiu. Jis tikriausiai net užmiršo, kad atsiliepė telefonu.

Aš išjungiu telefoną, trumpam atsigulu ant lovos ir spoksau į ventiliatorių palubėj. Paskui atidarau langą ir išlipu laukan.

Kaip visuomet Garetų namuose dega beveik visos šviesos. Taip pat ir įvažoje, kur Alisa, jos provokuojamai apsirengę draugai ir Garetų ber-

niukai žaidžia krepšinį. Tarp jų gali būti ir Garetų panelių kavalierių. Sunku suprasti, nes jie visi kaip pašėlę šokinėja, iš „iPod“ garsiakalbių, padėtų ant laiptų, žviegia muzika.

Aš nemoku žaisti krepšinio, bet žaidimas, regis, smagus. Žvilgteliu pro svetainės langus ir matau ponus Garetus. Ji stovi atsirėmusi į jo krėslo atkaltę ir žiūri į jį, o jis rodo jai kažką žurnale. Jų miegamajame, kur miega kūdikis, dar dega šviesa, nors jau labai vėlu. Įdomu, ar Petsė bijo tamsos.

Staiga išgirstu balsą, visai čia pat. Apačioje.

– Labas.

Aš taip išsigąstu, kad vos nenusiritu. Paskui ant kulkšnies pajuntu tvirtą ranką ir išgirstu šnaresį, kažkokiam vaikinui vijoklių atramomis ropščiantis ant stogo į mano slaptavietę.

– Labas, – pakartoja jis sėsdamas greta it senas pažįstamas. – Gal ta-
ve reikia išgelbėti?